

HEIKKI PESÄMÄÄ

-punaposkiporvari!

Eläköön vapaa Suomi!

Vapauden historiamme on todellisuudessa lyhyempi kuin saattaisi arvata. Itsenäisyysjulistus annettiin jo 1917, mutta väittäisin, että varsinainen vapaan Suomen status saavutettiin vasta kaksituhattaluvulla. Suuri itäinen naapurimme, tuo Venäjä, Venäjä, Venäjä, on ollut merkittävästi vaikuttamassa vapautemme rajallisuuteen. Kuten aikoinaan EU-kansanäänestyksen tuloskin osoitti asemoimme itsemme luontevasti osaksi länsimaista kulttuuriyhteisöä, mutta sekä geopolittinen sijaintimme että kohtalokkaat kokemuksemme ovat pakottaneet meidät tasapainoilemaan skitsofreenisesti kahden keskenään vastakkaisen maailmannäkemyksen välissä. Kahdeksankymmentäluvulla sitä peliä tavattiin euromaissa kutsua suomettumisiksi – eli kuinka olla kokonaisena kansakuntana varautuneesti vapaa ja vapaasti varuillaan ja kuinka kumartaa kahteen suuntaan samanaikaisesti. Tämän politiikan presidenttinä Kekkosemme ansaitsisi varmaan takautuvastikin melkoisen taiteenlajin suurmestarin kunniamaininnan.

Kommunistinen neuvostohistoria on karua luettavaa. Aate, jossa yksilöllisen ihmisen pakottaminen armottomasti ja mielivaltaisesti hallitun systeemin korvattavissa olevaksi palaseksi, oli saatanallisen tuhoisaa. Miten ihmeessä tuo jumalaton ideologia saattoi säilyttää voimansa yli seitsemänkymmentä vuotta? Perustuiko koko järjestelmä siihen harhaiseen illuusioon, että valtaa olisi tosiasiaassa käyttänyt koko neuvostokansa ja ainoastaan kansan yhteisen edun nimissä? Puistattaa, kun joskus TV:stä saa nähdä vanhoja neuvostoveteraaneja, noita sosialistisen systeemin työnsankareita, jotka vieläkin muistavat kantaa kukkia historiansa pahimpien massamurhaajien patsaille ja jaksavat polvet kipeinä itkeä muumioituneiden Leninin ja Stalinin jäännösten äärellä. Hitleriä, eikä edes Mussolinia ole ollut soveliaana tapana sitten neljäkymmentäluvun puolenvälin muistaa patsain tai kukkasin.

Monesti olen pysähtynyt pohtimaan kommunismiin liittyen, mikä auttoi noin raakalaismaisen ja turmiollisen aatesuunnan pääsyn käytännössä ainoaksi valtionuskonnoksi ja mikä mahdollisti sen pysymisen vallassa niin käsittämättömän pitkään. Olen päätenyt olettamukseen, jossa kaikki taivaan tähdet ovat vain häviävän lyhyeksi hetkeksi asettuneet keskenään katastrofaalisen fataaliin asentoon ja siinä hetkessä joku kierolla tavalla lahjakas populistinen on tajunnut saaneensa odottamansa tilaisuuden. Siis onnellalla ja sattumuksilla on ollut vahvaa osuutta asioihin. No, sitten tuo diktaattorikandidaatti havaitsee ja listaa yhteiskunnan räikeimmät epäkohdat (mitkä ovatkin kiistämättömiä), esittää sopivan radikaalin vaihtoehdoisen mallin, yksinkertaistaa sanomansa hyväksi propagandaksi tukeutuen siinä ihmisten kätkeytyyn vihaan, katkeruuteen, kateuteen, kostonhimoon ja herkkäuskoisuuteen sekä kykenee vakuuttavasti osoittamaan syylliset, siis nimeämään edustamaansa oikeamielistä kansaa yhdistävän perivihollisen ja onnistuu lopuksi uutieralla työllä kanavoimaan valtavanaestön tyytymättömyyden suoraksi toiminnaksi - vallankaappaukseksi. Vallankaappauksen lopullinen onnistuminen riippuu siitä, kantaako aate ja generoituuko tyytymättömyys kansalaisten enemmistöä yhdistäväksi kollektiiviseksi voimaksi, eli kyetäänkö kansalaisten uskoa vallankaappauksen oikeutukseen vahvistamaan ja lopulta siitä, saako toiminta tuekseen riittävästi aseellista voimaa. On varmaan jokaiselle selvää, että kommunistien suorittamaa vallankaappausta edeltäneet olot Tsaarin Venäjällä olivat vaikeat ja ahtaan kapeakärkinen, ajastaan jälkeenyäännyt valtiojärjestelmä kohteli kansalaisiaan varsin epäoikeudenmukaisesti. Myös rasittavat sodat eri puolilla valtavaa valtakuntaa olivat syöneet huomiota pois maan omien rajojen sisäpuolen ongelmien hoitamisesta ja valtaapitävä ruhtinaiden luokka syyllistyi liiaksi itsestäänselvyyksiin ja vääriin olettamuksiin. Tilaisuus kommunistien vallankaappaukselle oli otollinen. Syy: kansalaisten välinen epätasa-arvo, yhteiskunnan epäoikeudenmukaisuus ja maailmaa mullistava teollistumiskehitys, seuraus: vallankaappaus, kansa antaa avaimet epäpätevien radikaalien psykopaattien haltuun. Kansalaiset uskoivat utopiaan, yhteisiin sosialistisiin ihanteisiin, ihmisten väliseen tasa-arvoon ja luokkaerojen poistumiseen. Kansa saatiin uskomaan, että kansanviholliset tuhoamalla kaikille koittaisivat paremmat

ajat. Kommunistien propagandassa toistuva "kansan" oli tosiasiasa siis vain osa siitä kansasta, johon kuului iso joukko kansanvihollisiakin.

Tämä kommunistisen utopian ihannoiminen on ollut vallalla Suomessakin. Joskus tuntuu, että jotkut meistä haluaisivat yhä uskoa noiden ihanteiden toteutumiseen. Onko olemassa suurempaa lapsellisuutta aikuisilta ihmisiltä! On jokseenkin surkuhupaisaa lukea tai kuulla muutamien äkäisimpien vasemmistopoliitikkojen vieläkin suoltavan suustaan tuota sosialistista sanasontaa, kansan nimissä kansan hyväksi. Minä kysyn jälleen, mikä se on se "kansan", johon he toistuvasti viittaavat? Ja mikä olisikaan se vaihtoehtoinen malli tässä nykymaailmassa, joka muuttaisi "kansan" elämän autuaammaksi? Poliitikkojen tulisikin varovasti käyttää puheissaan sanaa "kansan", sillä vain aniharvassa ovat ne asiayhteydet, joissa "kansan" voidaan käyttää edes väestön enemmistöä tarkoittavassa mielessä.

Monet todelliset diktatuurit, kuten Hitlerin natsi-Saksa, Mussolinin fasistinen Italia ja Leninin luoma ja Stalinin opeilla viimeistely kommunistinen Neuvostoliitto ovat olleet omassa propagandassaan mestareita luomaan "kansansa" uppoavia termejä, sloganeita, joilla on ollut tilausta. Tutustukaapa esimerkiksi Hitlerin, Hessin tai Göbbelsin TV-kameroilla kuvattuihin puheisiin, huh! Diktatuurille syntyy mahdollisuus yhteiskunnallisten epäkohtien kärjistyessä äärimmilleen ja riittävän vahvan demokraattisen vastavoiman puuttuessa. Tarvitaan ikään kuin yksi kriisiin ajautunutta kansakuntaa yhdistävä johtaja, joka tulee ja sanoo, miten asiat on nyt ja miten niiden pitäisi olla ja miten tulee toimia että tuo tola saavutetaan. Sellaiseksi diktaattoriksi saattaa päästä, jos poliitikallaan lupaa tuoda ratkaisuja "kansan" kipeimmin koskettaviin epäkohtiin, on tarpeeksi uskottava, määrätietoinen, ääriopertunistisella tavalla vallanhimoinen, hyvä ja kovaääninen puhuja, omaa kykyä organisoida joukkonsa ja mikä luontevinta, ei anna epämukavien tunnuseikkojen missään vaiheessa olla jarruttamassa pyrkimisen prosessia. Näin saattaa vieläkin käydä lämpimissä maissa, mutta ei kai koskaan meillä Suomessa. Populistien pää-äänenkannattajan Timo Soinin vallankaapparin käsikirjasta puuttuu toistaiseksi ja onneksi riittävän paljon "kansan" kokoavia epäkohtia. Mutta Suomenkin ilmasto lämpenee koko ajan, joten mistä sitä tietää, vaikka ikäpäivillään Soini saisi vielä "kansan" taakseen ja onnistuisi castromaisesti kaappaamaan vallan. Tähän perään pitäisi muotoilla se hymiö!

Eläköön vapaa Suomi!

Vapauden historiamme alkuvuodet ovat olleet poliittisessa mielessä hämmentäviä. Vaikeinta on varmasti ollut vasemmistolla, sillä enää he eivät ole voineet (ainakaan kovin onnistuneesti) perustaa sanomaansa pelotteluun ja uhkailuun. Eritysellä ilolla olen saanut havaita viimeisten presidentinvaalien ja eduskuntavaalien muuttuneen ilmapiirin. Saattaahan se olla, että siniset silmälasini saavat minut katsomaan asioita puolueellisesti, mutta sanonpahan silti, että vaaleissa on ollut nähtävissä uudenlaista raikkautta, eikä vähiten siksi, että populistinen pelottelu ja perusteeton uhkailu on kääntynyt messiaitaan vastaan. Mielenkiinnolla odotankin jo seuraavia vaaleja, jatkuuko tämä trendi vai muuttuuko se. Vakavan ja syväluotaavan pohtimisen paikka on toki muillakin kuin vain vasemmistopuolueilla, sillä äänestysprosentin laskeminen ja nuoremman vapaan "kansan" etäännyminen politiikasta ovat huolestuttavia merkkejä. Oman sanomansa terävöittämisiksi olisi joka puolueella paikallaan perehtyä esimerkiksi eri kansalaisliikkeiden toimintoihin, aidosti ja oikeasti, face to face. Juuri kansalaisliikkeet heijastelevat ensimmäisinä tyytymättömyyden aiheuttajia ja useasti esittävät omissa ohjelmissaan ihan harkinnanarvoisia vaihtoehtoisia malleja. Tyytymättömyyttä on nytkin nähtävissä ainakin tavoittamattoman globaalien kvartaalitalouden ylivaltaan, etäisen ja tuntemattoman EU:n keskieuropakeskeisyyteen ja kasvavassa määrin myös epäoikeudenmukaiseen ilmastopolitiikkaan. George W. on megajohtaja, jonka harjoittama myrkyrvihreä politiikka tuskin herättää yhdessäkään aikaansa seuraavassa suomalaisessa sympatioita. Kansalaisliikkeillä on yhteiskunnallisen varoventtiilin kaltainen rooli mielipiteiden ulostuojana, mitä roolia ei mitenkään sovi vähätellä!

Eläköön vapaa Suomi!

Vapauden historiamme pisin kesto ja parhain menestys rakennetaan mielestäni ennakkoluulottoman kansalaisaktivismin ja porvarillisen omanarvontunteen varaan. Meidän on osattava ja uskallettava yhtenä rintamana puolustaa omia intressejämme silloin kun sellainen paikka on. Tässä suhteessa poliittisten puolueiden tulisi olla hyvinkin valppaasti hereillä. Maailma on näet muuttanut muualle Suomesta! Nyt politiikkaa tehdään pääkaupunkiseudun ulkopuolellakin, ja myös kaikissa muissa ilmansuunnissa kuin idässä. Kansalaisliikkeissä yksi huomionarvoinen seikka on vielä se, ettei niiden toiminta välttämättä rajoitu minkään yksittäisen valtakun-

nan rajojen sisäpuolelle, vaan ne keräävät kannattajiaan kaikkialta verkottuneesta maailmasta ja ovat kansainvälisesti ja osaavasti organisoituja liikkeitä. Vastaavaan kieli- ja perinnemuurit rikkovaan yhtenäisyyteen poliittiset puolueet eivät vielä ole yltäneet, ellei sitten palata noihin kommunismin tai fasismin valtakausiin, mutta niitä en olisi valmis laskemaan puolueiksi. Kun kirjoitin edelliseen lauseeseen sanan "vielä", tarkoitan, että lienee vain ajan kysymys kun globalisoituneessa maailmassa globaaleja ongelmia kohtaamaan joutuvat puolueet myös heräävät tiiviimpään yhteistyöhön. Onko syntymässä tarvetta kansainvälisille puolueille, kun kerran kansalaisia koskevat päätöksetkin tehdään kansainvälisillä foorumeilla. Milloin kansainväliselle kokoomukselle valitaan puheenjohtaja vaikka Unkarista, Hollannista tai Ruotsista? Ammattijohtaja, kuin futisvalmentaja, joka pelauttaa porukkaansa kansainvälisesti hyväksi oletetulla mallilla... Elämme mielenkiintoisia aikoja, ystävät kalliit.

Joka tapauksessa, eläköön vapaa Suomi!